

Esztendő végén

Ismét öregebb lett az emberiség egy évvel és nem jobb semmivel. Új világok születését nemélte ettől az évtől és az új világ még mindig vajúdik és nem tud előjönni és benne vajúdik az ember. Örösi erőfeszítések történnék az ember részéről, hogy az újkorszakot megteremtse az új embertípussal és az újkorszak azért nem tud megszületni, mert régi emberek, embertípusok óhajtják megvalósítani azt. Ezért felemás igában járó a mi korunk. Régi rendszerek sokáig foltozott ruháját kintötte, keze, lába messzire kintött belőle s ott is hiányos, ahol még takar az öltözete.

Legtöbbször pesszimista és károg, néha optimista és álmodozik, de a legrikább, amikor dolgozik. Jól menő ipart üz a pesszimizmusból, üzletet az álmodozásból és luxust a munkából. Huhog egy összedőlő világ romjain, de nincs benne elég elszánás, hogy rázendítsen az új világ új énekére. Kiábrándult a jelszavakból, de gyáva ahhoz, hogy egészen félredobja őket. Lélekre volna szüksége, de még mindig csak «vér csöpög és arany csörög». Hősökre volna szüksége, de csak kezüket tördelő tehetetlen bábjai vannak, prófétaakra volna szüksége, akiknek szavát nem lehet elhallgattatni, de csak repedezett kürtjei vannak. A tegnap világa kivetette magából és a holnapé nem fogadta be.

Korunk emberének a válsága éppen abban áll, hogy a tegnap embere meghalt és a holnapé nem született meg. Minden esztendőben új világot akarunk építeni a régi emberekkel és véres leckék árán sem tanuljuk meg, hogy a történelemben az új év nem január 1-ével, hanem az új ember megjelenésével kezdődik el. Ezért,

amikor az elmúlt év fölött megállunk egy pillanatra és keressük a jövődőt komolyan megújult ember keresésben kell azt látnunk. Emberekre van szükség, akik halálosan veszik az új esztendő minden lehetőségét és feladatát. Mi lenne, ha előállnának ilyen emberek?

Mi lenne, ha az új év küszöbén elfelejtlenénk egymásra vádaskodni, ha nem latolgatnánk a kapott sebeket és ütéseket, hanem becsületesen, őszintén és igazán megszorítanánk egymás kezét?

Mi lenne, ha embereket toboroznák, életünk kérdéseit és gondolkodnók afölött, hogy mit jelent a református voltom? Ha lemérnénk az életünket és mindazt, amit benne csak külső máz, megszokott hazugság, azt mind kivetnők?

Mi lenne, ha el is indulnánk a gyakorlati keresztyén élet útján? Ha áldozni szölit Isten, áldozni és szolgálni tudnánk boldogan?

Mi lenne, ha nem szégyenkeznek azon, hogy Istenfélő vagyok és ezt bátran, nem hirdetni is az emberek között?

Mi lenne, ha méltó lennék református őseimhez, akik szenvedtek, áldoztak és éheztek azért, hogy nekem ezt az örökséget áthagyják, amit kaptam?

Mi lenne, ha embereket toboroznák, akikkel együtt munkálkodnánk azon, hogy Isten országa megvalósulhasson itt a földön.

Mi lenne, ha a hódmezővásárhelyi Keresztyén Ifjúsági Egyesület és a református egyház komolyan venné, hogy Istennek eszköze és munkatársa és elindulna Istené felé — munkáért és áldozatvállalásért?

Új év lenne az egyház és az ifjúság életében.

Program

Az egészségeseknek nincs szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Az egész teremtett világ egyetemben fohászodik és nyög mind ideig. Mert mindenki a maga hasznát keresi, nem Krisztusét. A teremtett világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését. Akiket az Isten lelke vezérel, azok az Isten fiai.

Senki sem szolgálhat két Urnak. Senki nem töltsd az új posztófoltot az óposztóhoz; és az óposztóhoz nem illik az újból való folt. És senki nem tölti az új bort ó-tömlőkbe; mert különben az új bor megszakasztja a tömlőket és a bor kiömlik és a tömlők is elvesznek. Hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni és mind a kettő megmarad...

Aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt és aki elveszti az ő életét érte, megtartja azt. Aki köztetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok. A jövődő a béke emberé!...

Azért ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával, hanem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói; sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban, vereségben, tömlőcben, háborúságban, küszködésben, virrasztásban, böjtölésben. Tisztaságban, tudományban, hosszú tűrésben, szívességben, Szent Lélekben, tettetés nélkül való szeretetben, igazmondásban, Isten erejében, az igazságnak jobb és balfelelő való fegyvereivel; dicsőség és gyalázat által, rossz és jóhír által, mint hihetők és mint igazak. Mint ismeretlenek és mégis ismeretesek, mint megholtak és im élők; mint ostorozottak és még nem ölöttek, mint bántódok, noha mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint semmi nélkül valók, de mindennel bírók...

Mert nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben!...

Gondolatvetés...

»Ismét egyik esztendeje, Istentől kimért ideje, felék el a mulandóságnak» — mondja az ó-év estjére esendülő ének. Ki ne tünődne el raja nagy elkomorodással. — Ismét... ismét... s jönnek az évek, mennek az évek, csak mi maradunk talán, csak mi állunk talán? Nem, Nem! Nyilvánvaló, hogy valamennyien vándoremberek vagyunk. Mindig előre, alig hátra is tekintve. Kicsi céltől másik kicsi célig, hisz egy ember számára olyan kicsi a világ! — Honnét és hová? Nehéz erre felelni, mikor oly kevés az idő s oly sok a harc, hogy még egy gondolatnyi perc is alig találatik benne. Pedig felelni kéne egyszer. Érezzük is, hogy meg-megkísért a kérdés, de könnyebb a gondolat, mint az elszánás, hát még a tett. — Föllobban néha egy estére való fény: »Miért vagy itt?« — de mikorra az emberi bölcsesség ráfelelné, föltámad az új év a sok új tennivalóval és adósok maradtunk a felelettel.

Igen, járnak az évek s nem állnak, — mert az élet mindent tud, csak épen megállni nem. Azért élet az élet, hogy legyen benne mozgalom, cselekedet. Ezért a tűnő évek — szülő évek! De járszalagján ott áll munkaszerszámjával a küzdő ember, hogy beleépítse magát a történelembe. Nem a tervet hoztuk magunkkal, csak a föladatot. A tervet fölséges kezek dolgozzák ki számunkra, az ember úgy áll bele a munkába, mint ahogy kaszával neki dől a megkezdett rendnek. Épen ezért nem könnyű dolog és nem játék az élet, hanem erővel, harccal, komolysággal és felelősséggel felvállalt munka, ahol verejték és vér gyakran folynak egybe, de amikor a rend végére értünk, fölemeljük a fejünk!

Ilyenkor látja az ember, hogy valóban csak a munka biztatott rá, de az áldást a tervet megalkotó örök hatalom maga végzi. Ebből az is kitűnik, hogy munka és áldás nem úgy tartozik egybe, mint ahogy az ember szeretné. Sokszor nagy a teher, kicsi az áldás, máskor meg az áldás sokasodik meg, alig is hullott érette verejték. Ebből is kitűnik, hogy nem is egyedül magának munkálkodik ember. Munkám gyümölcsét mások élvezhetik s én is nem magamnak köszönhetem mind, amiben részem volt. Megkezdett rendbe állottam bele...

Ilyenkor szokás ó-esztendőről és újesztendőről beszélni! Csak anynyiban ó, hogy most vetjük le s az új, hogy most öltözünk bele.

Egyiket bevégeztük s megkezdjük a másikat. — Mit vár az ember az újesztendő-től? — Sokat, nagyon sokat! De az a legbizonyosabb, hogy nem azt, amit hozni fog. — Az új esztendő nem kész dolog, csak lehetőség. Nem kész ajándék, csak munkaalkalom — az alkotásra. De ehhez hozzá kell adni a munkaképesség- és készség egész évi verejtékezését. Az új esztendő nem annyira arra való, hogy valamit várjunk, mint arra, hogy valamit adni hajlandók legyünk. Azért: ha bennünk nagy tettek lángja nem feszíti az új év vajudó születését, — bölcsőjében vénhedtebb már az új esztendő, mint az apja, vagy nagypja volt. Sokszor elfeledjük ezt, amikor zúgolódunk, mert többet vártunk az új évtől, mint amit hozott. Nem többet kellene-e várnunk önmagunktól? Az új év csak akkor lesz új, ha új emberként lépünk át mi a küszöbét. Az új év arra való, hogy az idő végtelenjéből megint teret kaptunk; melyen kialakíthatjuk az élet nagy tetteit!

Igy halad az élet. Mindig és mindig újtól az ó-ig, hogy ami még tegnap új volt, ma már ó-vá legyen! — Örül az idő malma. Garatjára jár a nagy ígéret s a nagy tett egyaránt. Eredmény és eredménytelenség, hogy mindent számbavegyen. Így veszi garatra majd az elnyűtt, tettében kiszáradt életet magát is!

S ebben a nagy elmuló világban semmi állandó sincsen? — Emberi oldalon nincs! Csak ott, ahol Isten maga áll!

Az az igazi életcél az új esztendőben, hogy a mulandóság világában keresd az el nem múltó utat, igazságot és az el nem múltó életet! Krisztus az út, igazság és az élet! — Aki tegnap és ma és mindörökké ugyanaz!

Mulandóság és örökkévalóság, — úgy, — milyen szépen tudnak így találkozni! — Előre nézünk! S így nincs is ó-év, csak új!

Mindig új az élet! ...

Isten és a vagyon

Az, hogy a pénzemet hogy használom, attól függ, hogyan gondolkodom Istennel az én életemre vonatkozó igénye fölől. Egyetlen keresztény ember sem tagadja s ha tagadná is, Isten Igéje akkor is világosan állítja, hogy Isten feltétlen és osztatlan uralmat akar gyakorolni felettem. Ebben a kérdésben minden elmagyarázás és saját magunk hamis érvekkel való megnyugtató használata és csak pillanatnyilag Isten Ur min-

denek felett, uralmát mindenre kiterjesztő és minden ember súlyos felelősség alatt áll abban, hogy Istentől ezt a feltétlen uralmát elismerje és az életben ahhoz alkalmazkodjék. Isten Igéje azonban tovább megy annál, hogy elég Isten uralmát és hatmát elismerni. Már az is, hogy mindent Ő adott és Ő vehet vissza, egyszerűen tarthatatlanná teszi a saját igényünket a saját életünkre és javainkra. Semmitsem mondhatunk magunkénak, az életünket sem, családunkat sem, vagyónunkat sem. Isten sokszor keserves lelkével tanít meg rá, hogy amit magunknak akarunk tartani és az Ő hatalma alól ki akarunk vonni, hogyan veszi el váratlanul. Nehéz dolog ezt nemcsak szóval elismerni, hanem világosan látni is az életünkben. Az ember szeretne mindig megtartani magának valamit, kivonni Isten hatalma alól, függetlenné tenni tőle és saját rendelkezése alatt tartani. De nem lehet.

Pedig Isten Igéje nemcsak azt állítja, hogy minden Istentől és nekünk csak Ő adott át olyan dolgokat, melyeket a mi tulajdonunknak nevezünk, hanem azt is, hogy Isten ezeket azért adta át, hogy ezekkel neki szolgáljunk. A legnagyobb és a legkisebb dolog, a pénzünk éppen úgy, mint szellemi erőnk, munkánk, családunk, egyházunk, nemzetünk arra való, hogy ezek által és ezekben álljunk Isten szolgálatára. Isten, a föltétlen és egyedüli Ur ellen vétkezik az, aki egyetlen tettét, egyetlen gondolatát, kezévonását, egyetlen sor írását, vagy elkészített egyetlen munkáját is nem neki, az Ő szolgálatára szánta és szolgáltatta. Isten tehát feltétlen, teljes odaadó szolgálatot kíván.

Ha most látjuk, hogy milyen nagy felelősség áll fenn részünkről Isten iránt mindennel, ami csak a miénk, akkor világos, hogy a pénzünkkel és vagyónunkkal is felelősek vagyunk Isten előtt.

Azt szokták mondani, hogy egy embert meg lehet ismerni onnan: mire költi és hogyan szerzi a pénzt. Igaz, hogy a pénzzel való viszonyában mindenki elárulja magát: rejtett irigységét, gondtalan tékozlásra vagy piszkos fősvénységre való hajlamát. De ez mindig attól függ, hogy másban hogyan szolgálom Istent. Ha egész életem minden javát neki adom át, akkor ebben is könnyen tudok győzni. Ha egész életemmel és minden munkámmal elismerem és bizonyítom, hogy minden Istentől, hogy én csak az általa adott javak használója vagyok, akkor eljutottam egy olyan gondolathoz, mely az egész életem programját kifejezi s ez a »sáfárság« gondolata.

IMRE LÁJOS (Kolozsvár)

Ha a szeretet nem vállalkozik valami nagyra, nem is szeretet.

Ha Isten egy gyermeke ezt kérdi: Tud-e Isten segíteni? — már az ajtó előtt az ördög.

Diakonissza élet

Nem ismeretlen a vásárhelyi református ember előtt sem a diakonissza. Gyakran, szinte állandóan lehet az utcán látni egy-két fehér fejkötős testvért, vagy ahogy itt mondani szokták: »református apácát«. Szeretném, ha itt most közelebbről megismernénk a diakonissza munkát és annak fontosságát.

»Diakónia« ez a szó szeretetből való szolgálatot jelent. A diakonissza szolgálatának célja az, hogy a testi-lelki nyomorúság, betegség és bűn sötétségében élő emberekhez is eljuttatná az Isten megkereső, megváltó és megtartó szeretetét.

A Szentírás szerint már az őskeresztény egyházban nyomait találjuk a diakonissza munkának. A Csel. könyv 6 részében olvassuk, hogy a ker. gyülekezet növekedésével szükségessé vált az apostoloknak segítőtársakról gondoskodni, mivel ők az üldözések miatt nem maradhattak állandóan egy helyen, a gyülekezetek lelki életét is csak távolról irányíthatták, így a gyülekezetben felmerülő teendőket, úr. vacsorai szolgálatokat, szeretetvendégségeket és összejöveteleket alkalmával ők végezték. Később felvették a szegények, özvegyek, árvák gondozását is. Így voltak segítségére az apostoloknak.

Nem említ ugyan sokat közülök névszerint a Szentírás, de tudjuk, hogy az üldözések idején sokan közülök is az életükkel és vérükkel tettek bizonyosságot Urukhoz való szeretetükről.

Női diakonisszakkal már Jézus földi életének az idejében találkozunk. Lukács ev. 8. részében névszerint is meg vannak említve azok az asszonyok, akik Jézus megfeszítő, meggyógyító kegyelmét tapasztalva követték a Mestert és szolgáltak neki.

A diakonissza szolgálata mindig csak ennek a kegyelemnek a megtapasztalásából fakadhat. Az Ő szeretete, amelyik méltatlanul érinti lélkemet, szeretetre, hálaára indít iránta. Követni Jézust, vele lenni mindig, ez az Ő megváltottainak életprogramja.

Az az út, amelyiken Jézus járt előttünk, lefelé vezet. A bűnös, veszendő emberek felé. A fényes polcokon ülő öntelt farizeusokra nincs Jézusnak szava: legfeljebb ennyi: »elvették jutalmukat!«

A gazdagok kapuiból fetrengő Lázároknak, vámszedő Léviknek, bűnös Magdolnának hozza Jézus az örömhírt: »Elközzelített a mennyeknek országa!«

Jézus útja a diakonisszák útja is. Hiszen ők azok a Lázárok, Levik, Magdolnák, akik megfeszítést, bűnbocsánatot, új életet nyertek Jézusnál, s örökségképpen a mennyeknek országát. A Jézus parancsa is erre indítja őket. (János ev. 13:34.) A Mester követői előtt világosan a szolgálatban tárta fel az elsőségre vezető utat. Sok keresztényen élet ott szenved

hajótörést, amikor nagyobb úr akar lenni Jézusnál.

A Jézus követése mindig kihívja az ellenségnek megvetését és üldözését is. Nélkül bolondság a Krisztus keresztfé. Csodálatos, hogy mégis éppen az üldözések alatt növekedett legjobban Jézus követőinek száma. Az a nagy buzgóság, önfeláldozó szeretet az Ur iránt, bámulatra, elismerésre, sokakat megterésre kényszerített. Azt látták, ha érdemes meghalni Jézusért, bizonyosan érdemes élni is érte!

A diakonisszák önfeláldozó szolgálata és szeretete még a pogány kizsátozókat is, elismerésre készítette még a pogány római césárokat.

Később az üldözések megszűnésével azt látjuk, mintha a diakonisszák is megtagadták volna első szeretetüket. Számszerint ugyan nagyon megsaporodtak, de az Ur kegyelme megtapasztalás nyomán fakadó önfeláldozó szolgálat helyett az érdemszerzés vágya lép elő. Az ingyen kegyelemből való megigazulás helyett a cselekedete által szerzett üdvösség gondolata távolítja el őket, a Megváltóhoz vezető egyetlen útról. Így torzul el a ker. evangéliumi diakonissza a középkorban apácává.

Hála Istennek Aki a reformáció folytán gondoskodott arról, hogy az egyház újjászületése által a diakonissza munka is megújuljon.

Fliedner Tivadar német lelkész volt az, aki által Isten ismét lángra gyújtotta a diakonissza szolgálat kialvó tüzét. 1836. őszén nyílt meg az első protestáns diakonissza ház Kaiserswertben egy testvérrel. Később Fliedner élete végén megértte, azt is, hogy az általa megindított intézetben több száz testvér dolgozott.

Nyilván Isten elfogadta a magyar leány diakonissza szolgálatát is, mert már hazánkban is több száz fehérfejkötős testvér szolgálja az Urat a református egyház keretein belül.

En is, mint debreceni diakonissza intézetnek tagja, de most Isten kegyelméből a vásárhelyi gyülekezetben munkálkodó testvér, had tegyek bizonyosságot e sorok között is arról az életről, melyben csodálatos lehetőségek nyílnak meg arra, hogy a női lélek az Urral való harmónikus közösségben növekedhessen.

Nagyon megkapóan példázza Urunk a vele való közösséget a János ev. 15. rész (olv.) szőlőtörő szőlő példázgatásban.

A diakonissza és Ura között az a kapcsolat áll fenn, ami a főke és vessző között. Benne él, általa növekedik, rajta keresztül kapja az erőt. Jézusban maradni ez minden vágya: »Maradjatok énbenem...« milyen nagy szeretettel kér Urunk bennünket. De ugyanakkor reá mutat a Tőle eltávolodott léleknek nyomorú-

ságára is. (6. vers). Jézus megtartani akar bennünket: »Aki énbennem marad, én pedig Őbenne, az terem sok gyümölcsöt.« Reá mutat az Őbenne megtalált életnek áldására. Gyümölcsöző életre hívott el minket az Ur. Ő maga képesít minket arra: »Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.« Tudjuk a szőlővessző sem teremhet gyümölcsöt magától; a mi életünkben sem a mi igyekezetünk, nagyszerűnek vélt képességeink, munkánk biztosítsa életünk eredményességét, gyümölcsöt, hanem az Ur ereje lesz nyilvánvaló. Egy időben igen szomorkodtam amiatt, hogy nem láttam munkám eredményét; úgy gondoltam, nem tud Isten felhasználni, nem vagyok alkalmas a szolgálatra. De Isten csodálatosan megértette velem, hogy más a vető, más az arató. »Ne lássék bár meg itt lenni a hatás, biztosan lesz aratás.«

Ennek a biztos aratásnak a neménységében lesz a diakonisszából az Ur magvetője. Tudja az aratás nem marad el. Bár sokszor a kételkedésnek szele, vagy a hitetlenségnek fagyja pusztítja is vetését, emberi szemmel csak a pusztulást látni, de az aratás nem marad el.

Ezért vidám a diakonissza, munkájáért ezért nem válik soha robotfá. Hiszen annak a szolgálatában áll, aki elég erős ahhoz, hogy naponta megújítsa erejét, elég hatalmas arra, hogy győzelmet adjon a próbáltatások, kísértések felett. Csodálatos az, hogy ebben a világban, amikor mindenfelé a kenyérharc és munkanélküliség a panasz, nekünk diakonisszának tág tért ad Isten a munkára. Az Ő munkaterületén nincs munkanélküliség, ott mindenki megtalálja a maga helyét. A világ által kifosztott, megsebzett nyomorultak ezrei várják az Isten gyermekének megjelenését, akiknek élete arról tesz bizonyosságot, hogy teljes öröm van az Urnál s az övéinek az életében nincs helye az aggodalomnak, még kevésbé a zúgolódásnak vagy békétlenségnek.

Ennek az Istennel megbékélt életnek hordozói a diakonisszák. Nem mintha különben lennének, mint más, de megértették és elfogadták Istennek feljűk hajlót kegyelmét, amelyik nyilvánvaló lett a görgöi keresztén. Tudjuk, nincsen immár semmi kárhóztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak. Ha ennek a világunk minden nyomorúsága reánk szakadna is, de az az öröm, hogy Jézus a mi Megváltónk és általa örök életünk van, elegendő volna arra, hogy minden napunkat örömmel töltsék el.

Az Isten országa örökségének bizonyosságában lesz a diakonissza az Ur munkatársa.

Munkájára úgy tekint, mint amit az Urtól vett s az Ő dicsőségére végez. Ezért áldássá válik számára a munka és boldog lehetőséggé, hogy az Urtól vett talentumokat hűséggel igyekezzen gyümölcsöztetni. János 15:8; így szól az Ur: »abban dicsőit-

tetik az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjetelek... Jézus tudja, hogy a legerősebb bizonyíték az ő isteni erejéről és megváltói munkájáról az, ha az övéimék az élete sok gyümölcsöt terem.

Testvéreim, nemcsak a diakonisszát, hanem minden ref. keresztyén embert ilyen gyümölcsöző, áldott életre hívott el az Úr. Maradjunk Őbenne hit által, nyissuk meg a szívünket előtte, hogy bennünk és rajtunk keresztül növekedhessen az Ő országa a földön az Isten dicsőségére.

Mit olvassunk ?

„Hallgatózz csak, énekelget,”

ifj. Gyökössy Endre versei

(Bethlen Gábor Szövetség kiadása).

Vallásos költő, de nem az ajágatók, buzgóságukkal csak tehetetlenségüket takaró költők közé tartozik. Vallásos és igazi költő. Még forr, a szavak nem ugranak készségesen a tolla alá, azaz még a legboldogabb korszakban van, amikor a költő felfedez. Most kapja el a szavak varázslata, a gondolatok csodálatos íze. Már vannak teljes csengésű sorai és versszakai, amelyekben a végleges kifejezést találta el. Ilyen szép sorok a karácsonyról szólnak:

Karácsony este
ha minden gyertya ég már
és az öröm kihajt
szádon, mint régi zsoltár...

Világa csendes, szelid világ. Nincs benne lázadózás és küzdelem. A világ nagy eseményei és csapásai, halál, félelem itt elvesztik szörnyű hangsúlyukat. Szeliden és megnyugodva énekl meg a harangozó Tomikájának a halálát, az emberi lélek felemelő, leverő, vagy megnyugtató élményeit. A versek középpontjában sokszor egy-egy szelid alak áll, legtöbbször Jézus. A lélek és a világ szörnyű rejtélyei megnyugtatóan oldódnak fel egy-egy mondatban, amelyben a Biblia ódon bölcsessége és csodálatos fénye sugárzik. Jólesik lapozgatni ebben a verseskötvényben. Fiatal költő és még nem egészen önma, de látott már valamit és ez a látás új és érdemes arra, hogy elmondja. Néhány versében túl elragadja a lendület, bőven, válogatás nélkül áradnak a szavak s túlságosan sok színben játszik a vers. De ha azt a hangot folytatja, melyet néhány legjobb versében («Hallgatózz csak, énekelget», «Kicsit fagyott», «Őszi elégia») megütött s az idővel és a tapasztalással elérkezik hozzá a mérték, költészete megtisztul és komoly magaságokba emelkedik. (Ref. Élet.)

Isten nem tud bennünket jobban és nem tud bennünket kevésbé szeretni, mint amennyire szeret. Isten szeretete tökéletes.

H I R E K

— Zoltán Gábor tagfestvérünket és feleségét Isten fiú-gyermekkel áldotta meg. Növekedjék az ifjú Gábor, Jenő Isten és emberek előtt való kedvességben szüleinek öröme.

— A Keresztyén Ifjúsági Egyesületek Nemzeti Szövetségének közgyűlésén Egyesületünket Mónus Ferenc ügyvezető titkár képviselte december 6. 7. és 8-án. Ugyancsak résztvevő 5-én a titkári értekezleten is. A közgyűlés egyik esti előadásán ott láthattuk Vásárhelyről vitéz Imre János máv. főmérnök urat is.

Egyesületünk vezetősége a népfőiskolával párhuzamosan a békésbánati egyházmegye területén ifjúsági munkát végzők részvételével féli tábor megrendezését vette tervbe. Reméljük, hogy a terv megvalósulhat és Hódmezővásárhely vendégül láthatja az egyházmegye ifjúsági vezetőit és lapunk következő számában már részletesen ismertethetjük a tábor munkarendjét.

— KIE repülők. Ifjúsági csoportunkon belül igen nagy érdeklődés mutatkozik a repülés iránt. Egy kis csapat közelebről óhajtaná megismerkedni a repülés tudományával és neménykednek abban, hogy rövidesen megalakulhat a KIE vitorlázórepülő és modellező szakosztálya. Munkára fel.

Olvasóinknak Istentől áldott boldog újévet kívánunk.

— Egyesületünk vezetői és az egyesület élete iránti felelősséget érző tagjai körében mozgalom indult meg abban az irányban, hogy a Református Otthon helyiségét, melyben Egyesületünk vendég és bérlő, a maga számára megszerezze. A mozgalom megindulásakor szép példáit láthattuk az áldozatkészségnek Reményünk van arra, hogy lapunk következő számában már részletesen ismertethetjük kedves olvasóinkkal a KIE elgondolásáról és programjáról. Addig is kísérjük figyelemmel vállalkozásunkat.

Csak a fél hívő fél. Az egész hívő sohasem fél.

A hit elhiszi, amit nem lát és az a jutalma, hogy meglátja, amit hisz.

Nem nagy hitre, hanem nagy Istenbe vetett hitre van szükségünk.

Hogy mekkora hited van, kifiznik abból, hogy milyen könnyen csüggedsz.

Az Úrban való örömet és hitet nem lehet egymástól különválasztani. Aki valóban hisz, feltétlenül örül az Úrban és pedig olyan mérvben, amennyire hisz. Annyi öröm van bennünk, amennyi örömünk van Benne.

— Egyesületünk december 29-én tartotta választmányi ülését. Az ülés foglalkozott az «Otthon» kérdéssel és azt a határozatot hozta, amit majd a közgyűlés elé terjeszt január 5-én, illetve 19-én, hogy átveszi az Otthont egészében és megkeresi a Református Szövetség áldozatos lelkű tagjait, felkéri őket, hogy az ifjúságot — többek között a tehervállalással kapcsolatos munkájában támogassa. Tárgyolta a választmány a Népfőiskola ügyeit, kimondta, hogy a vallásos műsoros délutánokat a jövőben megtartja az Ó-templomban.

— Egyházunk presbitériuma 28-án, szombaton ülést tartott. Az ülés költségvetést tárgyaló szakszában az iskoláztatás terheiről és az iskolafenntartó egyház nehéz, súlyos áldozatokat követelő sorsáról beszéltek. Örömmel hallhattuk, hogy a presbitérium hívó és felelősséget érző tagjai vállalják az áldozatot és a lemondást önként akkor, amikor egyházunknak segítségére kell sietniük. Ez a kálvinizmus útja. Nem csak beszédben áll az Isten országa.

— A hódmezővásárhelyi református Otthon hálólapja javára szívesek voltak adakozni: dr. Csáky Lajosné Kintzsi-utca 30, ifj. Csáky Lajos Andrassy-u. 10 P, Nagy M. Jánosné Kaszap-u. 5 P, özv. Pál Jánosné Klauzál-u. 20 P, Ellek Mihály Klauzál-u. 5 P, dr. Kassay Dezső Rothermere-u. 10 P, Bodnár Gáborné Kazinczky utca 10 P, Hovanyecz József Andrassy-u. 20 P, özv. Kiss Imréné 10 P, dr. Szörffy Sándorné Zrinyi-u. 5 P, özv. Szomor Istvánné 5 P, özv. Kotormán Lajosné Lázár-u. 10 P, dr. Kovács Jánosné Lázár-u. 5 P, dr. Pásztor Imréné Lázár-u. 5 P, özv. Nyizsnyay Gusztávné Zrinyi-u. 10 P, Nagy Jenő Zrinyi-u. 5 P, özv. dr. Kecskeméti Dánielné Andrassy-u. 2 P, dr. Tárkány Szűcs Ernőné 3 P, Vincze Sándorné Klauzál-u. 5 P, Láda Sándorné Lehel-u. 3 P, Hódy Andrásné 3 P, Szűcs Józsefné 2 P, Samu Péterné 4 P, Varga Dezsőné Károlyi u. 5 P, Szombati Pálné Klauzál-u. 3 P, Muzsi Jánosné Kálvin-tér 10 P, özv. Fekes Jánosné Klauzál-u. 5 P, Széll Istvánné Andrassy-u. 6 P, Szabó István Petőfi-u. 3 P, Körvényesi Károly 5 P, Kóti Lajosné Bercsényi-u. 5 P, Kardos Sándor Oldalkosár-u. 10 P, Samu Ferencné 5 P, özv. M. Olasz Imréné Hunyadi-u. 5 P, Bicskey Jánosné 10 P, Mónus Andrásné 5 pengőt.

— A német protestánsok és katolikusok — egyháziak és világiak vegyesen, — Augsburg közelében gyűlést tartottak, amelynek célja egymás mélyebb megismerése volt. A megbeszélés főtárgyát az egyház katolikus és protestáns felfogása képezte. Megállapították, hogy sok előítélet eltűnt a megbeszélések során, de a végső ellentétek azért megmaradtak, így különösen a papság kérdésében.

„OTTHON”

Kiadja a Református Keresztyén Ifjúsági Egyesület, Hódmezővásárhely.
Készült a felelős szerkesztő és kiadó:
Ifj. Dura Lajos könyvnyomdájában.